

РЕШЕНИЕ

№ 33575

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **4442** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 8, чл. 13 и чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на С. Н. С. С., родена на 03 февруари 1955 г., в [населено място], Република Й., гражданка на Република Й., легитимираща се с паспорт № 09211600, издаден на 02.06.2020 г. от компетентни органи на Република Й. в А. Д., със срок на валидност 22.06.2026 г., депозирана чрез пълномощник, адв. Н. В. В. от САК, против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ издаден на 09.03.2025 г. от завеждащ Консулска служба в Генерално Консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства по Заявление № DHB24002056V от 09.10.2024 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е издаден в нарушение на защитените от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи права - на личен и семеен живот (чл. 8), на ефективни правни средства за защита в административното производство (чл. 13) и на недискриминация (чл. 14). В жалбата се сочи и, че административният акт е лишен от фактическа и правна обосновааност доколкото не съответства на информацията, съдържаща се в представените със заявлението документи. Поставен е акцент върху правното основание, на което е заявено искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България – по чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ – родител на чужденец, който притежава разрешение за постоянно пребиваване в Република България, при липса на нормативно установено изискване той да е собственик на жилището, в което е посочил,

че ще осигури място за пребиваване на апликанта по време на престоя му в Република България. Оспорено е основанието, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, визираното в чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на обжалвания Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката за ново произнасяне със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателката поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. В писмена защита (л. 69 - л. 70), след запознаване с представените по делото становища, изготвени в съгласувателната процедура по издаване на оспорения административен акт, пълномощникът е изложил допълнителни аргументи за липса на доказателства, предполагащи прилагане на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Процесуалният представител на ответника – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в Д., О. – главен специалист И. А. (л. 37 и л. 38) не участва в съдебното заседание. Ангажира доказателства, по реда на чл. 192 от ГПК вр. чл. 144 от АПК – становищата на Дирекция „Миграция“ – МВР и Държавна агенция „Национална сигурност“, представени в задължителната съгласувателна процедура в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София – град, въз основа на приложените към делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна :

На 09.10.2024 г. С. Н. С. С., родена на 03 февруари 1955 г., в [населено място], Република Й., гражданка на Република Й. е подала Заявление № DHB24002056V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства (л. 19 – л. 20).

В Заявлението като основание за издаване на виза е посочено предвиденото в чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ - финансово осигурен родител на чужденец Х. М. А. Ал-Б., притежаващ разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България когато документите, удостоверяващи семейните връзки, които произхождат от чужбина са признати или допуснати за изпълнение и са регистрирани по реда на българското законодателство. В заявлението е вписано, че апликантът ще пребивава на адрес в [населено място],[жк], вх. Д, ет. 4, ап. 114 (л. 19-гръб).

Приложени са изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 вр. чл. 13, ал. 1 и чл. 14 от Н.

- копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № 09211600, издаден от Република Й. на 22.06.2020 г. със срок на валидност до 22.06.2026 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 9 и л. 20-гръб)

- копие на Застрахователна полица № ОТАЕ 0200000200408 от 08.10.2024 г. за валидна медицинска застраховка за периода 08.10.2024 г. – 07.10.2025 г., издадена от Застрахователно дружество „О.“ със застрахователно покритие 25 000 щатски долара (чл. 14 от Наредбата – л. 22-гръб – л. 23),

- Декларация, заверена на 09.10.2024 г. от завеждащия „Консулската служба“ в Генералното консулство на Република България в Д., О., с която Х. М. А. Ал-Б. [дата на раждане] с паспорт № 10385555, издаден на 02.02.2022 г. със срок на валидност 02.02.2028 г., със статут на постоянно пребиваващ в Република България, предоставен с Решение № 576950 от 01.03.2018 г. и постоянен адрес в България – [населено място],[жк], вх. Д, ет. 4, ап. 114, е заявил, че ще осигури издръжка (финансови средства) и подходящи условия за живеене на майка си С. Н. С. С. (л. 21- гръб),

- заверено копие на Разрешение за постоянно пребиваване №[ЕИК], издадено от Министерство на

вътрешните работи на 03.08.2022 г., на Х. М. А. Ал-Б., [дата на раждане] , гражданин на Й., със срок на валидност до 02.08.2027 г. (л. 16 и л. 21).

Приложени са и:

- Извлечение от сметка на името на Х. М. А. Ал-Б. за периода 27.01.2024 г. – 25.07.2024 г. с наличност към 25.07.2024 г. – 279 527,77 дирхами на О. (л. 25- гръб – л. 26),
- Свидетелство за съдимост на жалбоподателката С. Н. С. С., изх. № 2024-149385/[ЕГН] издадено на 22.07.2024 г. от Главна дирекция „Федерална криминална полиция“ в Министерство на вътрешните работи в О., със срок на валидност 3 месеца (л. 23-гръб – л. 24 и л. 24-гръб – л. 25),
- заверено копие на нотариално заверен Договор за наем на недвижим имот от 25.05.2021 г. със страни – наемодател Б. Б. К. и наемател Х. М. А. Ал-Б., представляван от пълномощник с изрично пълномощно, въз основа на който на наемателя е предоставено право на ползване на апартамент № 114 в [населено място],[жк], [жилищен адрес] за срок от една година, считано от подписване на договора (л. 27 – л. 29гръб),
- Извлечение от Регистър за раждания № 05127, издадено от Дирекция «Гражданско състояние и регистър на ражданията» при Министерство на вътрешните работи на Йеменска арабска република, в което са отразени данните на Х. М. А. Ал-Б. (л. 29-гръб – л. 31 и л. 32 – л. 34),
- нотариално заверена на 16.10.2024 г. Декларация по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданска регистрация, с която Б. Б. К. е декларирала, че е съгласна жалбоподателката С. Н. С. С., синът ѝ Х. М. А. Ал-Б. и останалите членове на домакинството му – съпруга и деца да живеят в жилището ѝ - апартамент № 114 в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“ (л. 6 и л. 35- гръб) е издаден след проведена съгласувателна процедура по чл. 30, ал. 2 от Н. чрез Националната визова информационна система, въз основа на извършена проверка на данните в заявлението и приложените към него документи. Обоснован е с наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – представен документ с невярно съдържание или декларирани неверни данни. В допълнителните бележки на бланковата форма на Отказа е посочено, че при проверка на адреса, на който е постоянната адресна регистрация на сина на жалбоподателката в [населено място], и който е отразен в заявлението ѝ като място на пребиваване по време на престоя ѝ в Република България е установено, че посоченият домакин не е собственик на имота.

В съдебното производство по искане на процесуалния представител на ответника е прието като писмено доказателство Становище рег. № 513р-130522 от 13.11.2024 г. на началника на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 46 и л. 50), в което е отразено основаниято, на което се иска издаване на виза - чл. 24, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ. Посочено е, че не са установени данни за апликанта в информационните масиви - АИС „ИД“ – Н. ШИС. Отрицателното становище е обосновано с информация, предоставена от домоуправителя при извършената проверка на адреса от служители на Отдел „Миграция“ при СДВР, според която собственикът на апартамента е извън България, а посоченият в заявлението домакин не е собственик и не е живял в жилището.

С писмо рег. № М-6082 от 27.05.2025 г. (л. 52) заместник председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ е уведомил съда, че съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България подадено от С. Н. С. С. е осъществена от С. – ДАНС и е изразено положително становище в Националната визова информационна система, доколкото апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност.

Към жалбата са приложени заверено копие от Нотариален акт за покупко – продажба № 158, том II, рег. № 4613 нот. дело 288/2019 г. по описа на нотариалната кантора на нотариус Д. Т., с район

на действие Районен съд – София, вписан в регистъра на Нотариалната камара под № 187 (л. 11 – л. 13) и справка от Агенцията по вписванията за периода 01.01.1999 г. – 27.03.2025 г., съдържаща данни за недвижимите имоти и извършени разпоредителни сделки от българската гражданка декларатор и наемодател на жилището Б. Б. К. (л. 14 – л. 15).

Обжалваният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“ е връчен лично на жалбоподателката на 19.03.2025 г. (л. 6)

Описаните релевантни за правния спор факти, установени от приложените към делото доказателства, дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е чрез административния орган, на 01.04.2025 г., видно от електронно генерираната дата на електронния подпис на подателя, в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт, чийто права са засегнати неблагоприятно.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Валидно издадената виза е изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС (чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ).

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1 – Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

В чл. 9е, ал. 2 от ЗЧРБ е посочено, че условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с Инstrukция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ – Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи.

Отказът е издаден от компетентен орган – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи (л. 39), издадена на основание чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи, на директорите на дирекция „К. отношения“, на началника на отдел „Национален визов център“ и служителите в отдела, ангажирани със съгласуване и проверки на заявления за издаване на визи, са предоставени правомощия да вземат решения за отказ за издаване на визи, на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от Н.. Възложено е на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Н. и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

Към преписката е приложена Заповед № АВ-02-17 от 16.01.2025 г., издадена от Генералния консул в Генерално консулство на Република България в Д., О., с която е определен завеждащият

„Консулската служба“ като длъжностно лице с право да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 и Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс (л. 36).

Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип “D” по подаденото на 09.10.2024 г. Заявление от жалбоподателката С. Н. С. С. в Генералното консулство на Република България в Д., О. е издаден след изпълнена съгласувателна процедура чрез Националната визова информационна система, съгласно чл. 30, ал. 2 от Н. вр. чл. 16 – чл. 20 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Обективиран е върху стандартен формуляр за Уведомление за основанията за Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Н. и съдържа всички необходими реквизити, които отговарят и на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител, че изводът на административния орган за наличие на основания за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ не отговаря на приложените към Заявлението документи. Дори и представените в настоящото производство не опровергават констатираното по време на проверката от служителите на Дирекция „Миграция“, че собственикът на жилището, в което жалбоподателката е декларирила, че ще пребивава е извън страната, а синът ѝ, макар и адресно регистриран на този адрес, не е живял в жилището.

От положената заверка на 09.10.2024 г. (денят на подаване на заявлението за издаване на виза) от консулското длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в Д., О. на Декларацията, с която Х. М. А. Ал-Б. е поел задължение да осигури средства за издръжка на майка си за времето на престоя ѝ в България, както и място за пребиваване, категорично се установява, че към този момент – 09.10.2024 г. деклараторът не се е намирал на територията на Република България.

Представеният Договор за наем към Заявлението за издаване на виза е с едногодишен срок (т. 2.2. – л. 27) и е влязъл в сила на 26.05.2021 г. Дори и да се приеме, че действието му е продължено с една година, каквато клауза е предвидена в изречение второ на т. 2.2 и този срок също е изтекъл, и то повече от година преди подаване на заявлението за издаване на виза от С. Н. С. С..

Включването на името на жалбоподателката в Декларацията по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданската регистрация, представена от собственика на жилището Б. К., нотариално заверена на 16.10.2024 г., след подаване на заявлението за издаване на виза (09.10.2024 г.), също не може да се ползва като основание за промяна на констатираното при проверката от служителите на Отдел „Миграция“ – СДВР, че на посочения в заявлението адрес, на който жалбоподателката е заявила, че ще пребивава по време на престоя си в България, домоуправителят е посочил, че синът ѝ не е живял в това жилище, а българската гражданка Б. Б. К., която е собственик на имота, към момента на проверката е извън страната. Декларацията по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданска регистрация има за цел да удостовери съгласието на собственик на недвижим имот за предоставяне на право на ползване на имота на лице, което е заявило желание да бъде вписано в регистъра на населението с постоянен и настоящ адрес, съвпадащ с административния адрес на този недвижим имот. Няма подобно изискване към лицата, които са в родство по права линия с ползвател на имота, какъвто се твърди в Заявлението за издаване на виза, а и в жалбата, да е синът на жалбоподателката Х. А. Ал-Б. (чл. 92, ал. 5 от Закона за гражданска регистрация). Казано по друг начин, за да ползва жилището на Б. К. за жалбоподателката е достатъчно синът ѝ, който е декларирил пред консулското длъжностно лице, че ще ѝ предостави подходящи условия за живеене в България, да е ползвател и/или собственик на имота предназначен за жилищни нужди.

В жалбата, а и в останалите приложени към делото доказателства не се твърди синът на

жалбоподателката да е ползвател и/или да е собственик на друг недвижим имот в България освен на този, на който е постоянната му адресна регистрация – [населено място],[жк], [жилищен адрес]. В този смисъл, нотариалната заверка на подпис и дата на представената с жалбата Декларация по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданската регистрация не може да замести липсата на доказателства за времето (периода), за което е изразено съгласието на декларатора за предоставяне на правото на ползване на собствения си недвижим имот на жалбоподателката С. С., доколкото не е представен анекс и/или нов Договор за наем или допълнително споразумение, удостоверяващи, че не само към момента на депозиране на заявлението за издаване на виза – 09 октомври 2024 г. синът на жалбоподателката Х. М. А. Ал-Б., а и тя лично реално ще имат достъп и ще могат да ползват жилището, собственост на Б. Б. К., както и че това право ще е валидно най-малко за срока, за който ще бъде издадена визата за дългосрочно пребиваване на територията на Република България – 180 дни, за да е вярно декларираното в заявлението, че апликантът може да пребивава на адреса, на който е постоянната адресна регистрация на сина ѝ на територията на Република България.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че законосъобразно, спазвайки и изискването на чл. 20, ал. 3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи във вр. чл. 30, ал. 2 от Н. административният орган се е съобразил с изразеното отрицателно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР и е приел за невярно декларирани, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, данните в заявлението за мястото, на което жалбоподателката е посочила, че ще пребивава по време на престоя си в България.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой, и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за връщане в държавата по произход, са задължителни изисквания при проверката дали кандидата отговаря на условията за влизане и престой. А в § 7 на чл. 21 от Регламента е посочено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата. Според настоящия съдебен състав не са допуснати твърдения в жалбата нарушения при издаване на оспорения Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Процедурата по съгласуване и вземане на решение за издаване на оспорения отказ е изпълнена в съответствие с изискванията на Н. и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, поради което не са допуснати нарушения на защитени от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, права на жалбоподателката.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. С. С., родена на 03 февруари 1955 г., в [населено място], Република Й., гражданка на Република Й., легитимираща се с паспорт № 09211600, издаден на 02.06.2020 г. от компетентни органи на Република Й. в А. Д., със срок на валидност 22.06.2026 г., депозирана чрез пълномощник, адв. Н. В. В. от САК, против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ издаден на 09.03.2025 г. от завеждащ Консулска

служба в Генерално Консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства по Заявление № DHB24002056V от 09.10.2024 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: